

Arrest

nr. 195 287 van 21 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANHOECKE
Beneluxpark 15
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense en Russische (tweede verzoeker) nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Tweede verzoeker die van Russische nationaliteit verklaart te zijn, komt op 23 januari 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 januari 2009.

Op 27 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 64 235 van 30 juni 2011 worden aan tweede verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tweede verzoeker dient een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 183 419 van 7 maart 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Tweede verzoeker dient een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij arrest van de Raad nr. 114 966 van 3 december 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Eerste verzoekster en haar minderjarige zoon (derde verzoeker), die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op onbekende datum België binnen.

Op 20 en 22 september 2011 dient eerste verzoekster voor zichzelf en haar zoon een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 oktober 2011 wordt ten opzichte van eerste verzoekster en haar zoon een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 8 november 2011 dient eerste verzoekster voor zichzelf en haar zoon een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 november 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden eerste verzoekster en haar zoon in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 13 maart 2012 dient tweede verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer haar advies.

Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 8 november 2011 ongegrond wordt verklaard.

Op 2 augustus 2012 worden aan verzoekster en haar minderjarige zoon een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 september 2012 wordt ten opzichte van verzoekster en haar zoon een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 17 oktober 2012 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 5 november 2012 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ten opzichte van verzoekster en haar zoon (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 165 269 van 5 april 2016 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 15 januari 2013 verworpen.

Op 1 februari 2013 wordt de beslissing van 5 november 2012 ingetrokken.

Op 20 februari 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer opnieuw een advies.

Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 17 oktober 2012. Deze aanvraag wordt opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 101 van 15 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend door tweede verzoeker op 13 maart 2012 onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 114 966 van 3 december 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 april 2013 wordt ten opzichte van tweede verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 27 mei 2013 wordt het tweede kind van verzoekster geboren, dit is vierde verzoeker.

Op 4 december 2015 dienen de vier verzoekers samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 april 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 23 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 17 oktober 2012 onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 26 april 2017 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 28 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 4 december 2015 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., P. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1980 te Armenië

nationaliteit: Armenië

M., J. (R.R.: xxx)

geboren op (...)1970 te N.

volgens paspoort: M., D. geboren op (...)1970

nationaliteit: Russische Federatie

G., D.

geboren op (...)2010 te Almelo nationaliteit: Armenië

K., D.

geboren op (...)2013 te Menen nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 5.4.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Reden(en) :

Er werden medische elementen aangehaald voor G. D. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur 26/4/2017 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Op 28 april 2017 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verklaren, dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: M., D.

geboortedatum: (...)1970

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 16.4.2013, betekend op 23.4.2013."

en

"De mevrouw, die verklaart te heten :

Naam + voornaam: K., P.

geboortedatum; (...)1980

geboorteplaats: Republic of Armenia

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten (13 sexes) dd. 15.1.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 16.04.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat het definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.3. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu beschikken de derde en vierde verzoekende partij gezien hun leeftijd (respectievelijk 7 en 4 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

“Schending artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980

De DVZ besluit er verkeerdelijk van uitgaande dat de behandeling in België is afgelopen (terwijl uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de behandeling nog lopende is) en zonder verder onderzoek naar de mogelijke tot medische opvolging en verzorging en beschikbaarheid-betalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie en drukkledij in het land van herkomst van de moeder, lukweg dat het kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Deze beslissing is faliekant in strijd met de Doktersattesten die lopende de aanvraag werden overgemaakt aan de DVZ waaruit blijkt dat de behandeling nog lopende is en de recente attesten die heden worden overlegd waaruit dit eens te meer blijkt.

De beslissing van de DVZ is dus gebaseerd op een verkeerde premisse dat er geen behandeling meer lopende is in België.

Waar de arts-adviseur dit haalt is een raadsel en in strijd met de realiteit.

De arts-adviseur motiveert op geen enkele wijze zijn veronderstelling dat de behandeling is afgelopen.

De beslissing is werkelijk schandalig, daar waar bij een terugkeer naar Armenië de fysieke integriteit (mobiliteit) van het minderjarig kind in gevaar is.

Een risico voor zijn fysieke integriteit bij gebrek aan gespecialiseerde behandeling is manifest aanwezig.

Immers werd D. op 4.5.2015 ernstig verbrand op zijn lichaam, waarvoor hij werd gehospitaliseerd en geopereerd.

Na genezing van de wonden werd gestart met nabehandeling dewelke op heden nog steeds dient te worden gecontinueerd. Op het ogenblik van de aanvraag van 4.12.2015 werd de nabehandelingstermijn geschat op 1,5 jaar. Deze nabehandeling is op heden evenwel nog steeds lopende.

In het medisch attest bij de aanvraag wordt gepreciseerd: "absoluut noodzakelijk is dat de patiënt frequent wordt opgevolgd in het gespecialiseerd brandwondencentrum" van het UZ Gent.

Bij gebrek aan revalidatie behandeling in het gespecialiseerd brandwondencentrum riskeert het kind dat de wonden zich uitbreiden, zal hij mobiliteitsproblemen kennen, eds.(zie medisch attest bij de aanvraag).

Op 9.12.2015 werd een aanvulling verstuurd naar de DVZ met medicatie historiek.

In het kader van de nabehandeling is er een strikte opvolging door het UZ, neemt D. diverse medicijnen en worden behandelingsproducten aangebracht op de wonden. Ook draagt hij een drukpak.

Per beslissing dd. 5.4.2016 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 14.7.2016 werd een actualisatie overgemaakt aan de DVZ inhoudende:

- Medisch type attest dd. 9.3.2016; attest 8.7.2016+ bijlage verslag dd. 4.5.2015.

Intensieve behandeling met drukkledij en littekentherapie is nog steeds lopende. Bij gebrek aan behandeling riskeert het kind "functie beperking" (zie attest 9.3.2016).

Per beslissing dd. 28.4.2017 werd de aanvraag ten onrechte ongegrond verklaard.

Het kind lijdt degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit (bij gebrek aan adequate behandeling riskeert hij mobiliteitsproblemen / functie beperking).

Bovendien lijdt het kind aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling waar er in Armenië (land van herkomst van moeder) geen adequate behandeling voorhanden is.

De Arts-adviseur bij de DVZ adviseert dat D. dag en nacht een drukpak "diende te dragen". Evenwel diende Daniel niet enkel in het verleden een drukpak te dragen, zoals de arts-adviseur meent, maar dient hij tot op heden nog steeds een drukpak te dragen!

In tegenstelling tot wat de arts-adviseur meent "vermits de behandeling is op dit moment voltooid is", is de nabehandeling op heden nog steeds lopende! De behandeling is dan ook NIET voltooid. De behandeling werd op 9.3.2016 geschat op nog 18 maand (zie medisch type certificaat dd. 9.3.2016 door Dr O. UZ Gent overgemaakt lopende de aanvraag aan de DVZ). Dienvolgens volgens de inschatting van Dr O. bij het UZ gespecialiseerd brandwondencentrum zou de behandeling duren tot 9.9.2017. De behandeling is heden degelijk nog lopende!!! Dit blijkt ook uit recente attesten die bij onderhavige worden overlegd.

De arts-adviseur motiveert op geen enkele wijze hoe hij eraan komt om te beweren als zou de behandeling in België niet meer lopende zijn. Dit is een compleet raadsel en in strijd met de werkelijkheid!

Enkel om reden "gezien de littekenbehandeling afgelopen is en dus geen strikte medische nood aan mantelzorg meer is" stelt de arts-adviseur in zijn advies dd. 26.4.2017 dat er geen medische tegenindicatie voor Daniël is om te reizen. Evenwel is de behandeling heden in geen geval reeds afgelopen.

Verder onderzoek of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en of dit toegankelijk/betaalbaar is, wordt verder niet meer geleverd door de arts-adviseur die er louter verkeerdelijk is vanuit gegaan dat de behandeling in België is afgelopen.

De behandeling is nochtans niet afgelopen.

Terzelfdertijd met de beslissing tot ongegrondheid werd aan de heer en mevrouw M. D. en K. P. een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit volledig ten onrechte waar het minderjarig kind D. nog steeds in gespecialiseerde behandeling is in België. Bovendien heeft het kind verzorging van ouders nodig. Hij is te klein om zelf de nodige zorg toe te dienen.

Dat de behandeling nog lopende is blijkt niet enkel uit het medisch attest dat op 14.7.2016 werd overgemaakt aan de DVZ (De behandeling werd op 9.3.2016 geschat op nog 18 maand: zie medisch type certificaat dd. 9.3.2016 door Dr O. UZ Gent), maar ook uit de medische attesten die bij onderhavig verzoekschrift worden gevoegd (zie attest UZ Gent dd. 19.5.2017: stuk 2):

"Verdere opvolging van de patiënt in een gespecialiseerd brandwondencentrum is nodig."

De littekens dienen 3-4x dag gehydrateerd en behandeld te worden met een speciale crème. Ook dient het kind nog steeds drukkledij te dragen. Afbouw van het dragen van drukkledij werd gestart op 17.5.2015, waarbij de evolutie zal opgevolgd worden.

Ook Dr. L. bevestigt op 3.4.2017 (stuk 3): "Zodoende lijdt hij nog steeds aan de gevolgen van deze ernstige verbranding."

Voor dergelijk diepe brandwonden die gespecialiseerde zorgen in een gespecialiseerd brandwondencentrum vereisen, is er geen adequate behandeling in het land van herkomst van de moeder, Armenië.

Alle internationale verslagen maken melding van de erbarmelijke en onaanvaardbare medische gezondheidszorgen in Armenië.

Uit alle objectieve internationale verslagen blijkt dat de medische zorgen en voorradigheid van medicatie in Armenië erbarmelijk en zorgwekkend is.

De fysieke integriteit van het kind Daniel komt bij terugkeer in gevaar.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het kind heeft zowel een adequate gespecialiseerde opvolging en behandeling nodig als de vereiste medicatie/drukpak.

Wanneer hij zou worden teruggestuurd naar het geboorteland van zijn moeder, is dit nefast voor de toestand van de patiënt. Dit vormt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het EVRM. In Armenië kan hij niet de nodige medische zorgen, opvolging en medicatie/materialen voor brandwonden verkrijgen.

Bovendien is de medicatie/behandeling/opvolging in Armenië niet betaalbaar.

Immers zijn in Armenië de medische zorgen niet gratis. De dokters in Armenië worden onderbetaald en eisen onofficiële gelden aan hun patiënten. Zodoende is er een enorme drempel om naar de dokter te stappen, daar de kosten zo weinig transparant zijn. Er is sprake van enorme corruptie. De gelden die de regering uittrekt voor gratis medische hulp zijn lang niet voldoende.

Inzake de vraag of er adequate medische zorgen en behandeling voorhanden zijn in Armenië en of deze toegankelijk en betaalbaar is, geeft de arts-adviseur geen enkel antwoord. Dit onderzoek werd niet eens gedaan waar de arts-adviseur er verkeerdelijk vanuit is gegaan dat de behandeling voor brandwonden werd beëindigd.

Er bestaat in casu duidelijk een reëel risico dat het leven of fysieke integriteit van het kind D. in het gevaar komt bij terugkeer.

Dienvolgens lijdt het kind D. degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit (bij gebrek aan adequate behandeling riskeert hij mobiliteitsproblemen / functie beperking).

Ten onrechte zonder enige motivatie gaat de arts-adviseur er lukweg vanuit in zijn advies dd. 26.4.2017 dat de behandeling werd beëindigd. Waar hij dit haalt is een raadsel. De behandeling is nog lopende.

Bovendien lijdt het kind aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling waar er in Armenië (land van herkomst van moeder) geen adequate behandeling voorhanden is. Dit werd al helemaal niet onderzocht door de arts-adviseur.

De ernst van de gezondheidstoestand van het kind D., alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, houdt voor het kind een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De beslissingen van de DVZ zijn in strijd met de realiteit en schenden duidelijk artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

"Tweede middel

Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ besluit er verkeerdelijk van uitgaande dat de behandeling in België is afgelopen (terwijl uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de behandeling nog lopende is) en zonder verder onderzoek naar de mogelijke tot medische opvolging en verzorging en beschikbaarheid-betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie en drukklédij in het land van herkomst van de moeder, lukweg dat het kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Deze beslissing is faliekant in strijd met de Doktersattesten die lopende de aanvraag werden overgemaakt aan de DVZ waaruit blijkt dat de behandeling nog lopende is en de recente attesten die heden worden overlegd waaruit dit eens te meer blijkt.

De beslissing van de DVZ is dus gebaseerd op een verkeerde premisse dat er geen behandeling meer lopende is in België. Dit is een verkeerde aanname in hoofde van de arts-adviseur.

Waar de arts-adviseur haalt dat de behandeling is beëindigd een compleet raadsel en in strijd met de realiteit.

De arts-adviseur motiveert op geen enkele wijze zijn veronderstelling dat de behandeling is afgelopen.

De beslissing is werkelijk schandalig, daar waar bij een terugkeer naar Armenië de fysieke integriteit (mobiliteit) van het minderjarig kind in gevaar is.

Dienvolgens lijdt het kind D. degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit (bij gebrek aan adequate behandeling riskeert hij mobiliteitsproblemen / functie beperking).

Ten onrechte zonder enige motivatie gaat de arts-adviseur er lukweg vanuit in zijn advies dd. 26.4.2017 dat de behandeling werd beëindigd. Waar hij dit haalt is een raadsel. De behandeling is nog lopende.

De motivering door de DVZ is manifest en duidelijk geen valabele motivering.

Dient vastgesteld dat de DVZ ook al geen enkel onderzoek deed naar het land van herkomst van verzoekers.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de voorradigheid van medische zorgen en medicamenten, medische materialen voor ernstige brandwonden in het land van herkomst. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan enig onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak en de ernstige brandwonden van het kind D.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissingen dienen te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet .

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het onbegrijpelijk zou zijn dat de arts-adviseur in diens advies dd. 26.04.2017 stelt dat de behandeling in België is afgelopen. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de attesten van haar behandelende arts. De verzoekende partij begrijpt niet dat de arts-adviseur de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen niet onderzocht heeft in het land van herkomst.

In antwoord op de kritiek van de verzoekende partij laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op het feit dat de medische behandeling op dit moment voltooid is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het omstandige advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat verzoekende partij geen behandeling meer ondergat, terwijl de verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Immers is het onmiskenbaar de bedoeling geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing).

“De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

...

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de beoordeling van de ziekte en of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Deze ambtenaar-geneesheer dient volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te beoordelen. Deze ambtenaar-geneesheer verschaft over al deze elementen een advies.” (R.v.V. nr. 85.215 dd. 21.02.2012)

In dit kader dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inderdaad heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De Raad merkt op dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is.” (R.v.V. nr. 101.952 van 29 april 2013)

De taak van de arts-adviseur bestaat er dan ook niet in te verifiëren of de verzoekende partij in haar land van herkomst eenzelfde niveau van zorgen kan ontvangen als in België, doch enkel om na te gaan of er vanuit medisch standpunt een bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Zelfs indien de verzoekende partij in België mantelzorg zou ontvangen, impliceert zulks geenszins dat dit noodzakelijk is voor een adequate behandeling van haar medische aandoeningen, zodat de arts-adviseur weldegelijk vermocht vast te stellen dat mantelzorg niet nodig is.

Verweerder merkt nog op dat nergens uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de arts-adviseur gehouden is in diens advies uitleg te verstrekken waarom desgevallend wordt afgeweken van de medische documenten, dewelke door de verzoekende partij worden voorgelegd.

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

Evenwel werd door de arts-adviseur na gedegen onderzoek vastgesteld dat de behandeling van verzoekende partij voltooid is, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht besloot tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verweerder laat voorts gelden dat de verzoekende partij haar kritiek, als zou geen afdoende onderzoek gevoerd zijn naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, klaarblijkelijk volledig voorbij gaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur geen uitdrukkelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van zorgen en opvolging in Armenië, daar werd vastgesteld dat de behandeling van verzoekende partij voltooid is.

De kritiek van verzoekende partij alsdat de medicatie/behandeling/opvolging in Armenië niet betaalbaar is, is niet dienstig rekening houdend met het gegeven dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat de behandeling van verzoekende partij op dit moment voltooid is. De brandwondellittekens van de zoon werden in België adequaat behandeld, evenwel zijn de littekens niet meer evolutief.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de beschouwingen in haar eerste middel klaarblijkelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de motiveringsplicht ;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onterecht heeft geoordeeld dat de behandeling in België is afgelopen en zonder verder onderzoek naar de mogelijke medische opvolging en verzorging in het land van herkomst.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in belangrijke mate haar kritiek uit het eerste middel tot nietigverklaring herhaalt, zodat dienaangaande in hoofdzaak kan verwezen worden naar de uiteenzetting in repliek op het eerste middel.

De verwerende partij stelt voorts vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door de verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende part vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder nogmaals gelden dat uit het advies van de arts-adviseur onmiskenbaar blijkt dat de littekenbehandeling van de zoon van verzoekers

voltooid is en dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en opvolging in Armenië niet nodig is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de arts-adviseur dd. 26.04.2017 dat moet geacht worden deel uit te maken van de bestreden beslissing.

“In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen die verzoeker aanvoerde behandeld en genezen zijn of actueel geen behandeling vereisen en dat verzoeker arbeidsgeschikt is en een normaal leven kan leiden.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

“aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan verzoekers, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer, afdoende gemotiveerd is.” (R.v.V. nr. 109.933 dd. 17.09.2013)

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de zorgvuldigheidsplicht inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur d.d. 26 april 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de beslissing werd gevoegd, en dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mr. G. D. in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04.12.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- SMG d.d. 25/11/2015 van Dr. K. C., plastisch chirurg in opleiding*
- Medisch attest d.d. 26/11/2015 van Dr. K. C.*
- Overzicht ambulante consultaties plastische, heelkunde d.d. 23/11/2015 (van 05/05/2015 - 20/10/2015)*
- Operatieverslag d.d. 08/05/2015 van Dr. K. C.*
- Consultatieverslag d.d. 04/11/2015 van Dr. I. H., dermatoloog*
- Overzicht medicatie ziekenhuisapotheek van 17/05/2015 - 9/05/2015 van Dr. B. D., plastisch chirurg in opleiding*
- Medicatiehistoriek van Apotheek De Volksmacht van d.d. 08/12/2015 (van 18/08/2015 - 19/09/2015) en Multipharma (van 09/10/2015 - 04/12/2015)*
- SMG dd. 09/03/2016 van Dr. D. O., plastisch chirurg in opleiding*
- Medisch attest d.d. 08/07/2016 van Dr. K.L., huisarts*
- Verslag spoedgevallendienst d.d. 04/05/2015 van Dr. R. V. E., spoedarts*

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 7-jarige jongen met uitgebreide geheele littekens ten gevolge van een verbranding met heet water op 04/05/2015 ter hoogte van de rechter flank, de achterzijde van beide billen en de rechter dij (geschat 20% van de lichaamsoppervlakte, op 2 plaatsen op de lage rug 2de graad diepe brandwonden waarvoor een huidgreffe aangebracht diende te worden).

Sommige van de brandwondelittekens waren hypertroof (verdikt), zodat D. dag en nacht een drukpak diende te dragen. Zalf kon niet meer aangebracht worden wegens een allergische reactie op verschillende wondcrèmes.,

De brandwondelittekens van D. werden hier adequaat behandeld tot meer dan anderhalf jaar (18 maanden) na het voorval. De littekens zijn niet meer evolutief en vormen geen enkel reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en geen reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits de behandeling op dit moment voltooid is.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen medische tegenindicatie te bestaan voor D. om te reizen.

Strikte medische nood aan mantelzorg is er ook niet meer, gezien de littekenbehandeling afgelopen is.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan niet worden afgeleid dat D. op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien hij momenteel geen behandeling meer heeft.

Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië."

3.1.3.3. Verzoekers voeren aan dat de beslissing gesteund is op een verkeerde premisse, met name dat de behandeling van verzoekers' zoon D. afgelopen is. Verzoekers menen dat dit echter niet het geval is, uit de medische attesten die lopende de aanvraag werden voorgelegd blijkt dat de behandeling nog lopende is en uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd blijkt dit evenzeer. Verzoekers menen dat het een raadsel is waar de arts-adviseur het haalt dat de behandeling niet meer bezig is. Op het ogenblik van de aanvraag van 4 december 2015 werd de nabehandeling geschat op anderhalf jaar. In het medisch attest dat bij de aanvraag werd gevoegd wordt gepreciseerd dat het absoluut noodzakelijk is dat de patiënt opgevolgd wordt in een gespecialiseerd brandwondencentrum. Op 14 juli 2016 werd een actualisatie ingediend met daarin medische attesten van 9 maart 2016 en 8 juli 2016 waaruit blijkt dat de intensieve behandeling met drukledij en littekentherapie nog lopende is en dat het kind functiebeperking riskeert bij gebrek aan behandeling. Verzoekers wijzen erop dat het kind nog steeds een drukpak dient te dragen en dit dus niet "diende" te doen, zoals vermeld wordt in het advies van de arts-adviseur. Op 9 maart 2016 werd de behandeling geschat op nog 18 maanden. Uit een medisch attest van het UZ Gent van 19 mei 2017 blijkt dat verdere opvolging van het kind in een gespecialiseerd brandwondencentrum nog nodig is en uit een attest van de huisarts van 3 april 2017 blijkt dat het kind nog steeds lijdt aan de gevolgen van de ernstige verbranding.

Er is volgens verzoekers wel degelijk een risico voor de fysieke integriteit aanwezig voor het kind en bij gebrek aan gespecialiseerde behandeling in Armenië is er een risico voor functiebeperking. De arts-adviseur onderzoekt niet of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en of deze behandeling toegankelijk en betaalbaar is, omdat de arts-adviseur er verkeerdelijk van uit gaat dat de behandeling afgelopen is. Tevens merken verzoekers op dat de nodige zorgen (gespecialiseerde opvolging en behandeling en vereiste medicatie/drukpak) niet aanwezig zijn in Armenië omdat uit alle objectieve internationale verslagen blijkt dat de medische zorgen en voorradigheid van medicatie in Armenië erbarmelijk en zorgwekkend is. Dit zou een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers merken tevens op dat de medicatie, behandeling en opvolging in Armenië niet betaalbaar zijn en de zorgen niet gratis. Er is sprake van corruptie.

3.1.3.4. Inzake de voorziene duur van de behandeling van het kind vermeldt de arts-adviseur, wiens advies deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de bestreden beslissing werd gevoegd, het volgende:

"De brandwondelittekens van D. werden hier adequaat behandeld tot meer dan anderhalf jaar (18 maanden) na het voorval. De littekens zijn niet meer evolutief en vormen geen enkel reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en geen reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits de behandeling op dit moment voltooid is."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- uit het attest van de spoedarts *d.d.* 4 mei 2015 blijkt dat het kind op die dag het slachtoffer werd van een accidentele verbranding;
- het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 25 november 2015 opgesteld door een plastisch chirurg in opleiding vermeldt als *“voorzienne duur van de noodzakelijke behandeling”*: *“minimaal nabehandeling tot 1,5 jaar na voorval”*;
- een medisch attest van 26 november 2015 opgesteld door dezelfde arts vermeldt dat na genezing van de wonden gestart werd met nabehandeling, die minstens 1,5 jaar gecontinueerd moet worden en dat het absoluut noodzakelijk is dat de patiënt frequent wordt opgevolgd in het gespecialiseerde brandwondencentrum van het UZ Gent;
- het standaard medisch getuigschrift van 9 maart 2016 vermeldt een voorval op 4 mei 2015, als *“Interventie/hospitalisatie”*: *“operatie, nu drukkledij”* en als *“Voorzienne duur van de noodzakelijke behandeling”* *“18 m(aanden)”*;
- het medisch attest van de huisarts van 8 juli 2016 vermeldt: *“Hij draagt nog steeds een drukpak dag en nacht tot op heden. Zodoende lijdt hij nog steeds aan de gevolgen van deze ernstige verbranding”*.

Deze attesten worden eveneens vermeld in het advies van de arts-adviseur van 26 april 2017. Gezien in deze attesten vermeld wordt dat de behandelingsduur minimaal anderhalf jaar betreft na het voorval *d.d.* 4 mei 2015 (uitgerekend is dit november 2016), dat op 26 november 2015 werd geattesteerd dat de nabehandeling, die werd gestart na genezing van de wonden, minstens anderhalf jaar gecontinueerd moet worden (de in november 2015 reeds gestarte nabehandeling moet anderhalf jaar worden voortgezet, wat niet uit te rekenen valt maar vast staat dat de startdatum van de anderhalf jaar durende behandeling niet november 2015 is maar dat deze reeds gestart werd), dat op 9 maart 2016 geattesteerd werd dat het voorval gebeurde op 4 mei 2015 en dat de voorzienne duur van de noodzakelijke behandeling 18 maanden is (uitgerekend is dit november 2016).

Hieruit volgt dat het steunt op een correcte feitenvinding en dat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur op 26 april 2017 -dit is 22,5 maanden na het voorval op 4 mei 2015- oordeelt dat de behandeling op dat moment voltooid is. Waar verzoekers aanvoeren dat het absoluut noodzakelijk is dat de patiënt opgevolgd wordt in een gespecialiseerd brandwondencentrum, wordt vastgesteld dat dit werd geattesteerd op 26 november 2015 en dat de bestreden beslissing dateert van 28 april 2017, zodat deze noodzakelijke opvolging intussen heeft kunnen plaatsvinden. Waar verzoekers aanvoeren dat op 9 maart 2016 de behandeling werd geschat op nog 18 maanden, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit het standaard medisch attest van 9 maart 2016 blijkt dat de voorzienne duur van de noodzakelijke behandeling op achttien maanden wordt geschat, wat in overeenstemming is met de andere medische attesten die voor zulke behandeling een standaardperiode van minstens anderhalf jaar of achttien maanden nodig achten. Uit de andere medische attesten blijkt dat deze behandeling reeds geruime tijd bezig was en niet pas is gestart op 9 maart 2016. Er wordt niet vermeld dat de duur van de behandeling op 9 maart 2016 nog achttien maanden zal bedragen. Op 9 maart 2016 was de noodzakelijke behandeling reeds geruime tijd bezig, na het voorval op 4 mei 2015 en de genezing van de wonden. Ook de vermelding van de huisarts op 8 juli 2016 dat het kind op dat ogenblik nog steeds een drukpak draagt, vermag niet de vaststelling van de arts-adviseur op 26 april 2017 te ontkrachten dat de behandeling inmiddels afgelopen is.

Waar verzoekers verwijzen naar een medisch attest van 19 mei 2017, wordt opgemerkt dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002) en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid zou te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar verzoekers verwijzen naar een medisch attest van 3 april 2017, wordt opgemerkt dat verzoekers dit niet hebben voorgelegd aan het bestuur en dat dit attest zich niet in het administratief dossier bevindt. Er wordt herhaald dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en dat dit stuk niet werd voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers na hun aanvulling van 14 juli 2016 en voor het nemen van de bestreden beslissing, nog andere documenten hebben voorgelegd aan het bestuur. Het stond hen evenwel vrij om dit te doen. Bij ontstentenis hiervan is het niet kennelijk

onredelijk dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de behandeling, waarvan de voorziene duur minstens achttien maanden na het voorval was, 22,5 maanden na het voorval afgelopen zou zijn.

Indien verzoekers inmiddels over medische getuigschriften beschikken waaruit zou blijken dat de behandeling niet afgelopen is, staat het hen vrij om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

3.1.3.5. Nu de arts-adviseur in haar advies op correcte en niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“De brandwondlettekens van D. werden hier adequaat behandeld tot meer dan anderhalf jaar (18 maanden) na het voorval. De lettekens zijn niet meer evolutief”* kon zij op correcte en niet kennelijk onredelijke wijze oordelen dat deze *“geen enkel reëel risico (vormen voor het leven of de fysieke integriteit en geen reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits de behandeling op dit moment voltooid is.”* Bijgevolg werd op correcte wijze geconcludeerd dat *“Uit het voorgelegde medische dossier kan niet worden afgeleid dat D. op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien hij momenteel geen behandeling meer heeft.”*

Ook de conclusie in de bestreden beslissing:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

steunt op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekers aanvoeren dat een gespecialiseerde opvolging nodig is en dat een gebrek hieraan aanleiding kan geven tot functiebeperking of mobiliteitsproblemen, wordt herhaald dat op 25 en 26 november 2015 werd geattesteerd dat het absoluut noodzakelijk was dat de patiënt opgevolgd wordt in een gespecialiseerd brandwondencentrum, en dat de bestreden beslissing dateert van 28 april 2017, zodat deze noodzakelijke opvolging intussen heeft kunnen plaatsvinden. Op 9 maart 2016 werd geattesteerd dat, als de behandeling zou worden stopgezet, *“(onleesbaar) lettekens met mogelijk functiebeperking”* een gevolg of complicatie zouden zijn. Op dat ogenblik was de behandeling echter nog bezig en de bestreden beslissing dateert van 28 april 2017, dit is 22,5 maanden na het voorval dat aanleiding gaf tot een behandeling van minstens achttien maanden, zodat de behandeling zeker minstens achttien maanden heeft kunnen duren.

Waar verzoekers aanvoeren dat het een motiveringsgebrek uitmaakt en een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat in de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, niet werd onderzocht of de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, wordt opgemerkt dat hierboven werd gesteld dat de arts-adviseur op grond van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de behandeling van verzoeker op dat moment voltooid was en dat verzoeker momenteel geen behandeling meer heeft. Als er geen behandeling meer nodig is, moet niet worden onderzocht of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling (die *in casu* niet meer nodig is) is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De opmerkingen van verzoekers over de toestand in Armenië zijn bijgevolg niet ter zake dienend.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht, evenals een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals die door verzoekers wordt uiteengezet.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel – schending hoger belang van het minderjarig kind geboren in Nederland

Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissingen zouden immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en fysieke integriteit van het minderjarig kind D. in gevaar wordt gebracht.

Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van D. inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord.

De veiligheid van verzoekers komt bij terugkeer in gevaar.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissingen zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen totaal niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Daarenboven houden de beslissingen ook al geen enkele rekening met het hoger belang van het minderjarig kind D.

Daniel werd geboren in Nederland. Hij is nog nooit in het land van herkomst van zijn moeder geweest. Hij kent de taal daar niet.

D. heeft gespecialiseerde brandwonden opvolging nodig in België door een Universitair Ziekenhuis met brandwondencentrum. Bij gebrek aan adequate opvolging en behandeling riskeert hij mobiliteitsproblemen en dus dat zijn fysieke integriteit in het gedrang komt. Dit is een onmenselijke en vernederende behandeling die onverantwoord is voor een minderjarig kind!!!

De DVZ hield geen enkele rekening met het hoger belang van het kind.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het proportionaliteitsbeginsel, doordat de gevolgen van de bestreden beslissing niet in verhouding zouden staan met het voordeel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uit de beslissing zou kunnen halen. Tevens meent verzoekende partij dat er een schending is van het hoger belang van het minderjarig kind.

De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Aldus werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht nagegaan of de verzoekende partij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt vervolgens tevens dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de littekenbehandeling van de zoon van verzoekers reeds voltooid is en er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Verweerder laat nog gelden dat de ongestaafde beschouwingen van de verzoekende partij, als zou een terugkeer naar het herkomstland onherstelbare schade berokkenen aan de verzoekende partij, niet van aard is afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar integratie in het Rijk en haar sociaal leven alhier, merkt verweerder op dat het de verzoekende partij uiteraard vrijstaat om via de geëigende procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Immers vallen deze elementen buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

“De Raad wijst erop dat deze elementen de loutere medische analyse van hun aandoeningen overstijgen en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen. De vreemdelingenwet heeft duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen en aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van andere redenen. De eerstgenoemde vallen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De laatstgenoemde vallen onder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In casu hebben verzoeksters een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 72.086 van 19 december 2011, www.rvv-cce.be)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel incluis.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Het proportionaliteitsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel laat als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing houdt een beoordeling in van de aanvraag die verzoekers hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing tot stand is gekomen op grond van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze. Waar verzoekers aanvoeren dat de fysieke integriteit van het kind in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst wegens gebrek aan adequate behandeling, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

De omstandigheid dat na het onderzoek van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan verzoekers bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, kan evenmin als kennelijk onredelijk of disproportioneel worden beschouwd. Verzoekers betwisten niet dat zij zich op het grondgebied van het Rijk bevinden zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Inzake het hoger belang van het kind wordt opgemerkt dat aan verzoekers geen bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven vooraleer uitspraak werd gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de medische toestand van het kind. De omstandigheid dat dit kind werd geboren in Nederland, brengt niet mee dat het oordeel over deze aanvraag anders had moeten zijn of dat aan verzoekers geen bevelen konden worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster en de twee kinderen hebben de Armeense nationaliteit, verzoeker de Russische, en er wordt niet betwist dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig visum.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel

Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder's recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

De ouders van mevrouw P. wonen in B., haar zoontje D. is geboren in Nederland, D. is geboren in Menen, zij hebben een ganse vriendenkring in België, te meer waar zij reeds vlot Nederlands spreken, eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij geen sociale binding meer heeft met het herkomstland en ondertussen al vele jaren in België is. De verzoekende partij houdt voor dat zij België als haar land is gaan beschouwen en er een zeer duurzame binding mee heeft ontwikkeld.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij zich enkel beroept op haar grote vrienden- en kennissenkring in België, terwijl dienaangaande moet worden benadrukt dat louter sociale of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).”

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Tevens merkt verwerende partij op dat het gehele gezin verwijderd wordt naar Armenië. Aldus heeft dit geen breuk met de gezinsbanden tot gevolg.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en wat tweede verzoekster betreft na het verstrijken van de termijn van haar inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers voeren aan dat zij duurzame bindingen hebben met België, dat de ouders van verzoekster hier wonen en dat hun jongste kind hier geboren is, het kind met de medische problematiek is geboren in Nederland, zij hebben een vriendenkring in België.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissingen en uit het administratief dossier blijkt niet dat het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker België is binnengekomen in 2009 en verzoekster in 2011.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dit privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht

op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De bestreden bevelen bevatten geen motieven inzake artikel 8 van het EVRM. In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 28 april 2017. Daarin wordt wel melding gemaakt van het volgende:

"74/13

1) *Gezin- en familieleven: De beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

2) *Hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind niet. Het is immers in het belang van het kind dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat hij samen met zijn moeder, met wie hij een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Kinderen jonger dan 6 jaar zijn overigens niet schoolplichtig in België.*

3) *Gezondheidstoestand: De arts-adviseur verklaarde overigens in zijn medisch advies d.d. 26.4.2017 dat er op basis van de voorgelegde medische dossierstukken niet blijkt dat er sprake is van een strikte medische contra-indicatie om te reizen.*"

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er geen verbreking is van de familiale banden. Dit strookt met de gegevens van het dossier. Inzake het hoger belang van het kind wordt opgemerkt dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat de kinderen niet schoolplichtig zijn. Wat betreft de gezondheidstoestand wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur waaruit niet blijkt dat er een medische contra-indicatie is om te reizen.

Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de familiale situatie en het privéleven, zeker van de kinderen, waar er op wordt gewezen dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn en dat inzake het kind waarvoor medische elementen werden aangehaald, geen medische contra-indicatie is om te reizen.

Er dient op te worden gewezen dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. *“Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.”* (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). *In casu* werden verzoekers enkel tijdens de behandeling van hun asielaanvraag en hun ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gedoogd op het grondgebied en was dit een precair verblijf, waarvan zij op de hoogte waren. Verzoekers maken in het verzoekschrift geen concrete uitzonderlijke omstandigheden aannemelijk die zouden aantonen dat hun banden met België van die aard zijn dat ze de gebruikelijke banden overstijgen. Bijgevolg wordt vastgesteld dat de overwegingen van de verwerende partij, zoals die blijken uit de synthesenota van 28 april 2017, *in casu* volstaan zodat kan worden vastgesteld dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM is.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET